

Men om "medicinen" skulle skada mer än den förmodade "sjukdomen".... Om de ekonomiska konsekvenserna av den förda "klimatpolitiken"

UPPDRAG GRANSKNING · Daniel Hallin var 34 år gammal när han sommaren 2017 kom in akut till Motala psykiatri. Han var psykotisk och blev tvångsinlagd. Två dagar senare var Daniel död. Han hade då legat fastspänd i bältessäng i 42 timmar.

Daniel dog av blodproppar i lungorna. Han var överviktig, vilket är en riskfaktor för just blodpropp. Men den kanske största riskfaktorn för att få blodpropp är att man är stillasittande eller liggande. På Motala psykiatri kände man till den här risken, och efter 24 timmar i bälte fick Daniel blodförtunnande medicin, men det hjälpte alltså inte.

(SVT.se/nyheter 3 april 2018)

Det här inlägget ska inte handla om sjukvård i vanlig bemärkelse utan om klimatalarmism och sannolika följder av förhastade åtgärder med anledning den alarmistiska stämningen. Skador kan orsakas inom många områden. Vi har tidigare skrivit ett inlägg med titeln "Om klimatdespoti med mera" som behandlar möjliga politiska konsekvenser. Vi ska här fokusera på konsekvenser för ekonomi och ekonomisystem.

Det är uppenbart att seriösa övergripande konsekvensanalyser i form av ekonomiskt utfall av klimatåtgärder inte ofta förekommer i massmedia. Inte heller på klimatskeptiska medier finns mycket av ekonomiskt analys. Ett lysande undantag är 2018 års nobelpristagare i Ekonomi, [William Nordhaus](#), som uppskattar att kostnaden för att förebygga och förbereda för en global uppvärmning skulle vara 14 triljoner dollar jämfört med tre triljoner dollar för att hantera problemen efterhand som de uppkommer, om de uppkommer. Nordhaus har, av alarmister, kritiserats för att ha argumenterat för att höja målet för antropogen uppvärmning över två grader av ekonomiska skäl. Detta trots att vissa hävdar att tvågradersmålet ursprungligen sattes av Nordhaus' kalkyler. Beslutsfattandet görs alltså många gånger utan beaktande av den gängse ekonomiska analysen. Väljarna får normalt inte ta ställning till de ekonomiska konsekvenserna av lagstiftning inom klimatområdet. Mikael Willgert gjorde inom ramen för SwebbTV, under valrörelsen till EU-parlamentet 2019, [intervjuer](#) med samtliga partiföreträdare i val-stugorna på Sergels torg i Stockholm. Han ställde frågorna hur hög kostnaden för klimatåtgärderna var, och var övre gränsen för kostnaden låg för de olika partiernas program. Ingen partiföreträdare kunde ange några kvantitativa svar på frågorna, och hade kanske inte ens någon uppfattning om storleksordningarna, och avslöjade stor okunnighet i frågan. Vissa partiföreträdare svarade, på känt politikermaner, på andra frågor istället eller hävdade att klimatfrågan är så viktig för mänsklighetens överlevnad att de ekonomiska frågorna var av underordnad betydelse. [Intervjun med SSUs ordförande](#) i Almedalen avbröts av någon kommunikationsansvarig från partiet, under förevändning att intervjun hade blivit dubbelbokad och man måste avbryta, när de ekonomiska frågorna från SwebbTV blev alltför konkreta och besvärande.

Klimatalarmismen utpekar en ökande halt av koldioxid i atmosfären på grund av människans förbränning av fossila material som orsaken till en global uppvärmning av skadlig omfattning. "Medicinen" mot denna skadliga uppvärmning skulle då vara att begränsa människans bidrag till koldioxidhalten genom minskad förbränning av fossila

bränslen. En internationell överenskommelse om åtgärder har träffats i den så kallade Parisöverenskommelsen 2017. Låt oss, till att börja med, se hur effektiva dessa åtgärder beräknas bli. Enligt en [vetenskaplig rapport](#) av Bjørn Lomborg i Global Policy Journal (November 2015) framgår att effekten av alla åtgärder av alla ingående nationer fram till år 2030 skulle begränsas till 0,048 grader Celsius år 2100. Beräkningarna har gjorts med MAGICC klimat model som genomgående används i alla fem IPCC rapporterna. Europas bidrag skulle bli 0,017 grader Celsius.

[Vad är då kostnaden](#) för att åstadkomma denna mycket begränsade minskning av jordens medeltemperatur?

En uppenbar kostnad för alla deltagande industrialiserade länderna är den miljöfond (FNs Gröna fond) på 100 miljarder dollar per år som ingår i Paris-överenskommelsen. [Sveriges andel](#) av detta är 1,2 miljarder dollar per år (cirka 11 miljarder kronor). Om bortfallet av USAs bidrag (USA har dragit sig ur Paris-avtalet) på 41 miljarder dollar ska täckas av kvarvarande undertecknare, skulle Sveriges del bli cirka 18 miljarder kronor årligen. Detta kan till exempel jämföras med att hela kostnaden för polisväsendet är 22 miljarder kronor per år.

Det är dessutom troligt att vi än en gång blir de enda som betalar fullt ut. Om man jämför med FN:s tidigare etablerade Gröna fond (beslöts 2009 och etablerades 2015) så har ett antal länder sammantaget lovat tio miljarder dollar varav cirka fem betalats in. Vår stats-minister framhåller gärna att per innevånare har vi bidragit mest till denna fond – med 581 miljoner dollar (drygt 5 miljarder kronor) eller cirka 60 dollar per innevånare i Sverige. Endast Norge är någorlunda i närheten med cirka 50 dollar. De flesta länderna i Europa ligger runt tio dollar och Obama lovade nio dollar per invånare. Han betalade ut motsvarande tre dollar, eller en miljard av lovade tre miljarder dollar, innan Trump tog över.

Elsa Widding skriver i sin bok Klimatkarusellen:

Bjørn Lomborg är kanske den person som tydligast har pekat på kostnaderna för Parisavtalet. Han hävdar, bland annat i boken "The Facts 2017" att Parisöverenskommelsen förväntas bli historiens dyraste globala avtal och kosta 1000 – 2000 miljarder dollar i förlorad tillväxt varje år fram till 2030. Europeiska unionen har gått längst och lovat att minska sina utsläpp med 80 procent till 2050. De genomsnittliga kostnaderna för politiken, när sju ledande peer review-granskade modeller beräknar dem blir 2900 miljarder euro årligen. Beräkningen har realistiska teknikantaganden och utgår från den optimistiska förväntningen att EU:s klimatpolitik är klokt utformad och implementerad. *2900 miljarder är mer än dubbelt så mycket som EU:s regeringar idag lägger på hälsa, utbildning, fritid, boende, miljö, polis och försvar. Varje EU-medborgare skulle bli 6000 euro fattigare varje år.*

Siffran utgår från att politiken är optimalt utformad. I verkligheten är EU:s klimatlagstiftning fortsatt ett lapptäcke av ineffektiva åtgärder, som också fördubblat kostnaderna. Om det fortsätter, kommer klimatpolitiken att göra EU 24 procent fattigare 2050 och kosta varje EU-medborgare cirka 12 000 euro per år. *Allt för att uppnå långt mindre än de utsläppsminskningar som krävs för att nå målet på 1,5 grader.* (Bjørn Lomborg, 2017). Varför kan vi inte föra en seriös diskussion om dessa siffror och om nyttan med att försöka nå klimatmålen när kostnaderna är så ohyggligt stora och resultaten knappt mätbara?

Enligt Stanford Energy Forum och Asia Modelling Exercise skulle de totala åtagandena enligt Paris-överenskommelsen kosta minst 100 000 000 000 000 dollar (hundratusen miljarder) per år om alla länders löften uppfylls för att minska temperaturen till år 2100 med 0,17 grader. Detta skulle innebära att man skulle senarelägga uppvärmningen med fyra år.

Av liknande beräkning från Australien drog man slutsatsen att om man skulle bekämpa global temperaturhöjning med skattefinansiering skulle man inte ha råd (Australien har redan nu världens högsta koldioxidskatter). Det skulle bli femtio gånger billigare att anpassa sig till en temperaturhöjning, som man inte ens vet om den kommer, än att bekämpa den.

Professor Roger Bezdek analyserar de ekonomiska konsekvenserna av Parisavtalet i ett föredrag vid Heartland-institutets klimatkonferens 2019. Han uppskattar att om Parisavtalets mål att växthusgaser inklusive fossil förbränning ska reduceras med 90 – 95 % under 1990 års nivå till 2050 innebär det att levnadsstandarden i USA skulle reduceras till den nivå som rådde för 200 år sedan; Till exempel skulle medellönen reduceras till 300 dollar per månad i dagens penningvärde.

I Sverige, som också har höga koldioxidskatter, har vi under perioden 1993 – 2017, enligt Statistiska Centralbyrån, betalat 1 056 miljarder kronor i energiskatter, varav 509 miljarder kronor i koldioxidskatt. Under perioden har Sveriges koldioxidutsläpp [minskat med 120](#) MtCO₂ jämfört med om Sverige hade legat kvar på 1993 års nivå. Motsvarande totala förändringen av koldioxidutsläppen för perioden uppskattas till en ökning på 155 189 MtCO₂. Utan Sveriges minskning skulle alltså världens ökning av koldioxidutsläpp ha blivit 0,08 % större under perioden; En i praktiken omärkbar förändring till mycket hög kostnad för den enskilde skattebetalaren. Ingen har för övrigt kunnat påvisa någon kausalitet mellan energiskatterna och de minskade koldioxidutsläppen, än mindre något samband med global upphettning.

Sveriges riksdag har under senare år, i tillägg till mer långsiktiga strategier, beslutat om flera klimatrelaterade åtgärder, bland annat:

- 2017 beslutade man om subvention av elcyklar med 350 miljoner kronor per år under åren 2018 – 2020, trots att försäljningen redan före beslutet hade ökat med 50 % och utan att ha något belägg för att åtgärden skulle påverka koldioxidutsläppen
- I 2019 års budget anslog man 50 miljoner kronor för att utreda möjligheter till nattåg från Sverige till städer i Europa.
- Den flygskatt som omväxlande införts och avskaffats med korta mellanrum behålls under 2019 och beräknas tillföra statskassan 789 miljoner kronor under 2019.
- I regeringens vårproposition 2019 föreslås drastiska höjningar av kraftvärmeskatterna innebärande ett åttafaldigande av koldioxidskatten och ett trefaldigande av energiskatten för kraftvärmeanläggningar redan från 1 augusti 2019. Staten beräknas tillföras 182 miljoner kronor för delåret augusti-december 2019. Detta innebär att [EON avvecklar sin elproduktion](#) i Heleneholmsverket i Malmö från detta datum. Skåne riskerar därmed elbrist från kommande vinter. Även Värtaverket i Stockholm kommer att göra motsvarande avveckling av elproduktionen.
- Från år 2020 införs en ny skatt på bärkassar av plast. Skatten blir 3 kr per kasse och beräknas inbringa 2,9 miljarder kr till statskassan.

- För 2019 avsätter regeringen 736 miljoner kronor till installation av solceller på bostadshus. Del av installationskostnaden stöds dessutom av ROT-avdrag.
- Bonus-malus-systemet gäller från sommaren 2018. Det innebär höjd beskattning för bensin och dieslbilar och en subvention av elbilar¹
- Energisektorn är speciellt utsatt för statliga ingripanden i form av skatter och regleringar. Vi har redan nämnt energiskatt och koldioxidskatt. Dessutom har kärnkraftsindustrin varit utsatt för en särskild [effektskatt](#) från slutet av 1990-talet till 2018. Elproduktionen regleras dessutom av så kallade [Gröna Elcertifikat](#) innebärande en subvention av förnybara energikällor. 2018 utfärdades cirka 31 miljoner gröna elcertifikat till ett värde av cirka 1,5 miljarder kronor. Energisektorn omfattas också av systemet med utsläppsrätter som annan industriverksamhet.

Karakteristiskt för många av de klimatrelaterade punktskatterna som vi räknat upp, är att de slår hårdast mot ekonomiskt svaga grupper i samhället, till exempel:

Koldioxidskatter och andra drivmedelsskatter: Boende i glesbygd och ekonomiskt svaga grupper som spenderar procentuellt mer av sina medel på biltransporter; Jämför bensinupproret i Frankrike.

Bonus-Malus: Gynnar främst köp av nya elbilar, vilket inte torde vara aktuellt för ekonomiskt svaga grupper

Subvention av elcyklar: Köp av elcyklar torde framför allt göras av ekonomiskt straka grupper, främst i städer

Subvention av solcellsanläggningar: Gynnar fastighetsägare

Subvention av förnybara energikällor: Slår hårt mot elpriset i konsumentledet.

Drabbar starkt ekonomiskt svaga grupper. Ett avskräckande exempel uppvisas i Tyskland som gått längst i detta avseende. Där finns redan nu grupper som stängs av från el-abonnemang på grund av svårigheter att betala notan.

---

¹ För bensin- och dieseldrivna fordon tas en förhöjd fordonsskatt (malus) ut under de tre första åren från det att fordonet blir skattepliktigt för första gången. Koldioxidbeloppet är då summan av 82 kronor per gram koldioxid som fordonet släpper ut per kilometer utöver 95 gram och upp till och med 140 gram, och 107 kronor per gram koldioxid som fordonet släpper ut per kilometer utöver 140 gram. Från år 4 och därefter är koldioxidbeloppet 22 kronor per gram koldioxid utöver 111 gram.

Den femåriga befrielsen från fordonsskatt för miljöbilar tas bort och supermiljöbilspremien ersätts av en bonus för bilar med mycket låga utsläpp. För bilar med noll-utsläpp är den högsta bonusen 60 000 kronor. Bonusen trappas av linjärt upp till en utsläppsnivå på 60 gram där bonusen uppgår till 10 000 kronor. Vidare är kravet att bonus får medges med ett belopp som högst motsvarar 25 procent av bilens nypris. Gasbilar erhåller en bonus på 10 000 kronor. I dag får dessa bilar inte ta del av supermiljöbilspremien.